

השופט אילת נדהם כשנודע לו שרבי סמל במישורה פעל בשמו ללא רשותו

השופט הפדרטי של רונן

עורך־דין יהל חולה עם תעודה

כדי לבדוק אם אני באמת חולה" השיב יהל.

השופט הפטיק את הדיונים, הזמין את יהל ללישכתו וביקש לשמוע פרטים. "אני פשוט לא מבין למה אתה מתכוון", אמר לעורך־הדין.

ידיד

במדי שוטר

בלישכה התבררה הפרשה כולה. לפני כמה חודשים הגן יהל על אבי רהם חכים, בעל חברה למערכות סטריאו, בתביעה שהגיש נגדו המיסעדרן התל־אביבי אלי רונן. על פי טענת רונן הוא השכיר לחכים את מיסעדתו, אצל רונן, בככר מלכיים־ישראל, עבור 8.000 לירות לחודש. על פי כתב־התביעה לא עמד

השופט, חיים איהל, הרים את ראשו והתבונן בתמיהה בעורך־הדין שניצב מולו. היחסים בין אילת, שופט שלום תל־אביבי ותיק, לבין עורך־הדין אברהם יהל, אחד המישפטים הוותיקים והמפורסמים בעיר, היו במשך שנים תקינים. בין השניים התפתחו, בעת המישפטים הרבים שאותם ניהלו בצוותא, יח סי הכנה ואמון. טון הדיבור של יהל, למרות שהיה מנומס, נראה לאילת חריג. "אני לא מבין מדוע אדוני לא מאמין לי. כשאני אומר שאני חולה, לא צריך לשלוח אלי שוטר למישרד", קבל יהל בפני השופט. היה זה אחרי שאילת שאל את יהל לשלומו ואמר: "שמעתי שהיית חולה."

אילת לא זכר ששלח שוטר לביתו של יהל או למישרדו. "על מה אדוני מדבר?" שאל את עורך־הדין בתמיהה. "אני מתכוון לך ששלחת שוטר למישרד שלי,

מסעדרן רונן (עם פררריקה סגד) בשם בית־המישפט

על שולחנו של יהל היתה מונחת תעודת־הירפואית, שאסרה עליו לעבוד והורתה לו לנוח. הוא נתן לשוטר תצלום של תעודה זו. רק אחרי שיהל קבל בפני השופט על כך שלא האמין לו, התברר לו שהשופט כלל לא שלח שוטר למישפדו.

על מה שבאמת אירע חלוקת הגירסות. רונן טוען שסיפר את הסיפור לשוטר־תנועה, שאותו פגש במקרה ברחוב, והלה התנדב לעזור לו אחרי שהתלונן כי יש עורך־דין מסויים ש"עושה לו צרות". המפקדים של אותו רבי־סמל טוענים כי הדבר לא יתכן. שהרי קשה להאמין ששוטר היה בא למישרדו של עורך־דין, בטענת־כזב שיש בידו צו של שופט, כדי לבדוק את מצב בריאותו של אותו עורך־דין. מפקדי מישרת מחוז תל־אביב החליטו להעמיד את השוטר לדין, ובינתיים השעו אותו מתפקידו.

אולם לא רק השוטר יועמד לדין פלילי, אלא גם אלי רונן. במישפט תל־אביבי ידוע רונן כמי שיש לו קשרים מיוחדים במינם עם שוטרים בדרגים שונים. לרונן יש עבר פלילי. פעם נתפס בנמל־התעופה בן־גוריון, אחרי שמפקד הנמל התיר לו להיכנס לאולם המכס, שרי הכניסה אליו אסורה לאורחים רגילים. אז נחשד רונן כי עזר לסגן ראש עיריית אשקלון לשעבר, אברהם אבו־חצירא, לערף את המכס ולהבריח טובין. אחרי־כך נעצר שוב, כשהצליח להשפיע על שוטר רים להעביר לעציר מסויים סטייקים, סייגריות ומשקאות. למפקדי מישרת תל־אביב ברור לגמרי, שהרבי־סמל שנילווה לרונן הוא חברו וכי עשה את שעתה מתוך ידידות למיסעדרן שאינו בוחל במצמצעים.

עתה לא נותר לרונן אלא לקוות, שהידין בתביעתו נגד חכים יסתיים לפני שיתידון התביעה נגדו, בגין השימוש ששעה בשוטר לצרכיו הפרטיים.

חכים בתשלומים, והשטרות שהוא נתן לרונן לא נפרעו.

בפי חכים נשמע הסיפור קצת אחרת. הוא אמנם הודה ששכר את המיסעדרן מרונן תמורת הסכום הנ"ל, והפקיד בידו שטרות. אולם לדבריו שכח רונן את המישרד, כשהגיש את המישפט. כעבור ארבעה חודשים מהיום שבו שכר את המיסעדרן, הבין חכים ששעה עסק רע. למיסעדרן יצא שם רע בכל גילגוליה, ור אנשים פשוט לא באו לסעוד בה. "אני גם הבנתי שזה לא המיקצוע שלי, וכי לעולם לא אצליח להיות מיסעדרן", הסיביר חכים.

הוא פנה אל רונן וביקש לבטל את חוזה השכירות. ואמנם, אחרי שמצא שוכר אחר, הסכים רונן להתיר את החוזה. השטרות נשארו משום־מה אצל רונן, וחכים כלל לא חשד שרונן ינסה להרויח פעמיים דמי־שכירות עבור מיסעדרן אחד. לכן נדהם כשהשטרות הוצגו לפרעון ואחרי־כך אף הוגשה תביעה.

פסק־הדין במישפט רונן־חכים עדיין לא ניתן. באחת הישיבות ביקש יהל מבית־המישפט לדחות את הדיון משום שהוא חולה. השופט נעתר לבקשה, וקבע מועד חדש. דחיית המישפט היא עניין של יום־יום בבתי־המישפט בישראל, ואיש לא התרגש מכך.

איש, מילבד אלי רונן עצמו.

הלה הלך למישרדו של יהל, ברחוב אבן־גבירול בתל־אביב, אך כבר בטרם שנכנס שמע מבחוץ את קולו של יהל. רונן, שהיה משוכנע כי יהל נמצא בפינים, לא התעצל, מצא שוטר, וביקש ממנו להתלוות אליו למישרד כדי לבקש מיהל תעודת־ירפואית שתוכיח כי הוא באמת חולה. רונן והשוטר נכנסו למישרד, ויהל המופתע אף לא ביקש מהם צו של בית־המישפט. הוא האמין לשוטר, שיגש דרגות רבי־סמל, כי השופט אכן שלחו כדי לברר אם הוא בריא או חולה.